

666 CALAIXOS

Llum

Capítol 1

L'Eduard tenia una espasa amb la qual jugava a lluita amb el senyor de les tenebres. Un dia l'Eduard va anar al parc amb el seu avi. L'avi li aguantava l'espasa mentre ell jugava. L'avi va anar a l'estanc i, en tornar, l'espasa havia desaparegut. L'avi i l'Eduard van fer i desfer el camí un munt de vegades, però no la van trobar. L'Eduard va anar rondinant tota l'estona. El seu amic Aleix li va dir que sense l'espasa no es podria enfrontar al senyor de les tenebres.

Capítol 2

L'avi li va dir, quan ja no tenia cap esperança, que l'endemà anirien a l'oficina d'objectes perduts. A l'entrada de l'oficina hi havia la figura d'un drac i un gos Cèrber. Aquell lloc semblava per dintre una església i alhora una presó. El sostre era de color fang, el terra de grans pedres. Era enorme i en tres columnes en forma d'embut. Allà aparegué una senyora esbufegant i llavors vam sentir un crit i la senyora ens explicà que eren les canonades gastades. Li vam preguntar si havia trobat l'espasa i en acabat de buscar em digué que no i ens digué que tornéssim demà a veure si l'havien trobat.

Capítol 3

L'endemà, quan l'Eduard va sortir de l'escola, va anar corrents a l'oficina, no tenien l'espasa. Així doncs li va preguntar quants calaixos havien (665) i quin era l'objecte perdut més rar que havien vist. I ella li va contestar que un matí de primavera.

Capítol 4

L'Eduard, encuriosit, preguntà la història:

- Es veu que va passar un matí d'hivern, quan una nena havia perdut la seva nina i en acabat que la noia preguntés, un raig de llum entrà per la finestra, la nena li va preguntar a la dependent.
- Me'l puc emportar ?
- No, però si demà no l'han recollit te'l podràs endur.

L'endemà no se l'havien endut i la nina tampoc havia aparegut, així que la noia s'emportà el matí de primavera.

La nena s'emportava el matí cada dia a l'escola, però no el deixava tocar, només veure. La gent sempre volia estar al costat d'ella fins que un dia el matí se'n va anar junt amb l'alegria d'aquella nena. Aquella nena se li van descolorir els cabells. Llavors la seva mare va anar a l'oficina d'objectes perduts i preguntà si tenien la nina.

Capítol 5

L'endemà l'Eduard en entrar a l'oficina d'objectes perduts, la recepcionista li va dir que no tenia l'espasa; però si volia podia anar a veure els llocs de l'oficina que ningú tenia accés. Van baixar per unes escales que anaven a parar a una sala plena de calaixos. Al terra hi havien esses que s'encreuaven capritxosament i al sostre hi havien boscos incendiats, aus del paradís, animals exòtics...

Després l'Eduard va preguntar quants calaixos hi havia i la recepcionista li digué que hi havien 665. L'Eduard li comentà que per un número no era 666 i que aquest número era molt bonic. Llavors la recepcionista li digué que era estrany trobar algú que li agradés aquell número doncs era el que corresponia al senyor de les tenebres, al diable.

A l'Eduard li vingué una esgarripanse quan de cop la recepcionista li comentà que demà li deixaria obrir un calaix. Quan ja marxava va escoltar una veu : Et penses que et deixaré mirar dintre meu ?. El meu tresor està ocult als teus dits de lladre.

Penombra

Calaix 105

L'endemà l'Eduard tampoc tenia la seva espasa; però era el dia que podia obrir un calaix. Va tancar els ulls i va assenyalar el cent cinc. Dins hi havia fils solts, pot ser que fos el calaix on la senyora guardava les seves coses. L'Eduard se'n va recordar que a la butxaca tenia unes lletres i amb elles va escriure al terra : oficina d'objectes perduts. Llavors al terra de la planta baixa va aparèixer tota una definició. L'Eduard va cridar a la senyora. Aquesta al veure'l va escriure una altra paraula i les lletres van canviar de lloc i van escriure el significat.

L'Eduard es va adonar que aquelles lletres explicaven secrets i llavors la senyora li va dir que ja se'n podia anar.

Calaix 114

L'endemà l'Eduard en entrar a l'oficina d'objectes perduts, li va preguntar a la senyora si li explicaria una història. Ella li digué que el qui havia d'explicar una història era ell. La senyora, quan va veure que l'Eduard no tenia res a dir, li proposà que anés al calaix cent catorze i que agafés el paraigua que tenia un drac a l'agafador, que demà se l'emportés al col·legi i que després ja li explicaria el que li havia passat.

L'endemà l'Eduard se'n va anar al col·legi amb el paraigua. Tothom se'n reia d'ell. A la hora del pati la Clara li va agafar i li va dir que volia saber quantes persones cabien sota aquell paraigua. Quan la Clara va obrir el paraigua començà ploure i quan el va tancar per anar a classe va deixar de fer-ho. En sortir del col·legi l'Eduard es va adonar que era un paraigua

que provocava la pluja si era obert. En anar cap a l'oficina d'objectes perduts va obrir el paraigua i va començar a ploure. Llavors va trobar a la seva mare i el va afer anar cap a casa. L'Eduard en arribar es va deixar el paraigua obert, si no el tancava hauria

un diluvi, l'Eduard va anar d'amagat a buscar el paraigua, el va tancar i es va dirigir cap a l'oficina d'objectes perduts. Es va adonar que els carrers estaven inundats per aigua. En arribar a l'oficina la senyora el va rondinar perquè va estar a punt de fer un diluvi universal.

Calaix 555

L'endemà l'Eduard va tornar a l'oficina d'objectes perduts. Aquell dia va obrir el calaix 555. A dins seu havia campanes de totes les mides i colors. L'Eduard les va començar a tocar i la senyora li va dir que se n'anés a fora a tocar-les. A fora l'Eduard es va adonar que una d'aquelles campanes no tenia batall, era petita i tenia una inscripció. L'Eduard la va tocar però no va sonar. Al cap d'uns segons va sonar la del campanar.

Un cop l'Eduard les va desar, va entrar una dona preguntant si tenien una campana petita amb una inscripció i sense batall, L'Eduard la va anar a buscar i aquell home li digué que les campanes parlen si saps el seu

llenguatge i també que venia des de molt lluny per trobar-la.

Calaix 510

Aquell dia va entrar un vagabund dins a l'oficina preguntant si havien trobat unes sabates que caminaven soles, la senyora li va dir que se'n anés perquè estava borratxo, aquell home va començar a rondinar i la senyora va enviar l'Eduard al calaix 510 a buscar si tenien aquelles sabates, l'Eduard, no les va trobar, llavors en pujar a dalt, aquell home encara estava més histèric.. En aquell moment la senyora l'ha amenaçat de trucar la policia i aquell home ha marxat.

L'Eduard quan estava sortint ha sentit un crit de la senyora i llavors s'ha dirigit cap allà on ha vist que se li creuaven unes sabates que caminaven soles, Llavors l'Eduard ha vist la senyora de peus la cadira. La senyora li ha dit que les anés a agafar però l'Eduard no ha gosat perquè les seguien un munt de sabates. L'Eduard s'ha anat en sentit contrari a aquestes.

Calaix 222

L'endemà l'Eduard, en entrar a l'oficina d'objectes perduts, va veure la senyora amb un munt de telèfons a les mans. Li va demanar que anés a desar-los al calaix 222; allà els telèfons van començar a sonar i ell els despenjava i els explicava tot; també li va trucar un noi. Aquest li va demanar que li expliqués un conte. L'Eduard li va explicar una història sobre un rei que va enviar en mica en mica als seus fills perquè matessin el drac.

Un dels cops que l'Eduard va despenjar el telèfon li va sortir una veu dient-li que marxés de la seva casa i que si no ho feia el vindria a buscar.

L'Eduard no en va fer gaire cas i se'n va anar.

Calaix 339

Quan l'Eduard estava a l'oficina d'objectes perduts es va dirigir cap algun calaix, aquell cop li va tocar el calaix 339; dins d'aquest hi havien joguines vermelles, joguines trencades, etc.

L'Eduard ha pujat a dalt amb algunes joguines. La senyora no li ha dit que se'n anava a l'ajuntament a donar uns papers i que es quedava sol vigilant l'oficina.

De sobte va sonar el cucut i a l'Eduard se li va acudir de girar les agulles del cucut fins les dotze per tornar-lo a sentir. Llavors les joguines es van ficar en moviment. L'Eduard en adonar-se'n que les joguines eren vives, va anar cap a baix i en arribar a la zona del calaix 339, va veure un grup de soldats, uns micos tocant els platerets sobre les calaixeres, avions volant...

Els soldats van de cop atacar l'Eduard com a venjança per la manera com els humans tractaven malament als objectes. En aquell moment l'Eduard se li va acudir de tornar on era el rellotge i posar de nou les busques al seu lloc. Un cop ho va fer les joguines tornaren a ser objectes inanimats.

Calaix 567

Un cop més l'Eduard va visitar l'oficina d'objectes perduts. La senyora estava enfeinada fent un informe dels objectes que havien entrat feia poc, dels que sortien i dels que es perdien, doncs dins l'oficina d'objectes perduts també s'extraviaven objectes. Aquella senyora, que sempre li explicava un munt de coses, i aquell dia li va comentar que preferiria escriure altres coses que no pas informes. I com exemple li va posar el fet d'escriure un diari. Quan va comprovar que per l'Eduard un diari era el que portava el seu pare a casa al vespre

i on es podia llegir el recull de les notícies del dia, va decidir explicar-li que un diari era com una mena de llibre que hom escriu sobre la seva pròpia vida amb allò que considera interessant. I un cop feta l'explicació li va proposar que obrís el calaix 567 on trobaria segurament alguna cosa interessant per llegir. I tot remenant va trobar dues carpetes: una blanca i una negra. A la tapa hi havia escrites dues inicials GM (les que havia gravades al capdamunt de les columnes de l'oficina). A dins va trobar tot de fulls manuscrits. Aquells manuscrits eren el diari d'un arquitecte que a canvi de poder allargar la seva existència va entregar la seva ànima al diable i va acceptar l'encàrrec de la construcció i el desmillorament de les sales de l' infern. Tot el manuscrit explica detalladament el món infernal i les millores que havia decidit fer també a casa seva.

L'Eduard aquell diari no li agradava. I per això va decidir tancar la carpeta quan encara hi quedava un plec. Després va treure del calaix un tub. Dins hi havia un full de paper amb tot de ratlles que s'encreuaven sobre una quadrícula. Aquell paper duia una inscripció: planta primera i segona Can Matamala. Al comprovar que no ho entenia l'Eduard va decidir deixar-lo al calaix.

Calaix 267

L'endemà l'Eduard a l'oficina va veure la senyora escrivint i ell no va dubtar d'anar lliurament cap a baix. Aquell dia li va tocar el calaix 267 i en obrir-lo va veure que sortien bombolles de sabó, però aquelles bombolles no explotaven. Llavors la senyora se'n va donar compte i ràpidament va tenir que trucar en Jan.

En Jan era un home baixet i portava un atrapa papallones. La senyora li va dir a l'Eduard que aquelles bombolles eren la gent gran i que tardarien anys en explotar i en Eduard li ha preguntat al Jan que si explotés alguna d'aquelles bombolles el propietari de la bombolla hauria mort. En Jan li ha contestat que seria lo més possible, però lo pitjor es que ara la gent perd la seva infantesa molt ràpidament.

Llavors s'ha pujat a una escala i ha començat a atrapar les bombolles com si fossin papallones i a ficar-les dintre el calaix.

Calaix 360

Aquell dia solament havia silenci i era buida la oficina, però de cop l'Eduard ha vist la senyora vestida de negra, les seves dents també eren negres i no se'n recordava de l'Eduard.

La senyora, igualment, li va demanar que anés al calaix 360 a agafar-li un cactus. El calaix era buit amb un forat i el de sota també, i així fins arribar a un calaix en que havia plantes. Ell ha agafat una planta i en acariciar-la se li ha obert una flor, llavors aquella planta el va mossegar i l'Eduard va agafar el cactus i li va portar a la senyora. Ella el va regar i l'Eduard li va dir que una planta l'havia mossegat. La senyora el va acompanyar i van veure un enorme planta allà el mig. La senyora li va dir que era inofensiva, però llavors la planta va agafar a la senyora i se la volia menjar. L'Eduard en veureu va anar obrint calaixos buscant alguns cosa per salvar a la senyora, però la planta el va agafar a ell quan de cop...

Es va trobar dins la habitació mentre la seva mare i l'Aleix se'l miraven i li van dir que tot era un mal son.

Després l'Eduard ha anat a l'oficina i a dins la senyora li ha dit que anés al calaix 360. L'Eduard acovardit l'ha obert i ha vist que era buit amb un forat. Després de veure això ha marxat corrents.

Calaix 636

Aquell dia l'Eduard, a la porta de ferro de l'oficina es va trobar una noi a anomenada Lilith. Ella va dir a la senyora que havia perdut unes cartes del tarot, la senyora va començar a queixar-se dels endevinaires dient que tot l'ho que deien eren mentides, llavors l'Eduard va preguntar si ho podia anar-ho a mirar i la senyora li digué que anés al calaix 636. Allà l'Eduard va trobar tot tipus de caretes i també va trobar les cartes d'aquella

noia. Un cop l'Eduard els hi va donar, la noia ha preguntat quants calaixos havia en aquella oficina, l'Eduard ha contestat 665 i la noia a dit que era sort perquè si fossin 666 haurien d'anar en conte perquè es el numero de la bèstia. Després la noia ha explicat la creació del mal, ella a dit:

Deu entre tots els àngels fa fer un igual a ell, amb poders molt semblants i em forces iguals, aquest àngel se'l va anomenar Lucifer que vol dir portador de la llum. Aquest àngel en veure que era ell qui devia de estar al tron es va seure en aquest i mentre es contemplava Deu el va veure i el va expulsar del cel. Aquest esdevingué amb el nom de senyor de les tenebres i durant nou mesos molts àngels se'n van anar amb ell.

Després en acabar la noia ha volgut predir el futur d' Eduard amb agraïment d'haver trobat les cartes.

Ella en tirar les cartes, ha dit que suggeririen coses extraordinàries, que en aquella casa rondava la mort però que era d'un altre temps i que si res no ho impedia que apareixeria el ma. Després ha tirat una altra carta i ha dit que l'Eduard se sotmetria a una prova molt aviat; just en aquell precís instant ha arribat el moment de tirar la ultima carta. Ella ha cridat: la força! Ih a dit que algú amb la seva acció i el seu coratge venceria el mal. Llavors s'ha tornat a sentir aquella veu dient:

BENVINGUTS A L'INVERN, QUE OBRE LA SEVA BOCA ALS XERRAIRES I ELS INNOCENTS. En aquell moment la senyora Ha cridat que se n'anés i ella en anar-se'n Ha cridat: tu pots Eduard.

Calaix 600

En entrar la senyora estava escoltant la radio i li Ha dit a l'Eduard que anés al calaix 600 i li portés el que hi trobés. Allà havia uns discos de música antics i l'aparell per escoltar-los. Llavors la senyora ha posat un i ha començat a ballar amb l'Eduard i ,de cop i volta, ha entrat l `avi de l'Eduard. La senyora li ha dit si volia ballar amb ella i l'avi ha dit que si. La senyora ha posat un disc que es deia disc Malèfic i llavors s'han posat a ballar, però de cop l'avi ha començat a donar voltes i voltes i la senyora ha començat a cridar. L'avi ha dit que no podia parar de ballar i també ha dit a l'Eduard que parés la música. L'Eduard ho ha fet, però s'ha trencat el disc. Llavors l'avi de l'Eduard s'ha emportat a l'Eduard i no va tornar a parar durant aquell dia.

Calaix 177

L'Eduard en anar cap a l'oficina d'objectes perduts, va veure la senyora al davant de la porta com si estigués esperant algú. Llavors la senyora li ha dit que anés cap el calaix 177 que hi trobaria una sorpresa, l'Eduard ha anat cap aquest i en obrir-lo a vist que era ple d'espases quan ha vist la seva espasa. L'Eduard en agafar-la ha pensat que si se n'anés amb ella , estaria obligat a jugar amb l'espasa perquè sinó, no li farien mes obsequis. Llavors l'Eduard ha deixat l'espasa al calaix i ha anat cap dalt i ha dit que no era la seva espasa, i se n'ha anat.

OMBRA

Calaix 663

L'endemà era un dia plujós, però tot hi així l'Eduard va anar a l'oficina d'objectes perduts. L'Eduard en entrar li va dir a la senyora si se'n podia anar a mirar algun calaix. L'Eduard aquell dia li va tocar el calaix 663 i a dintre hi havia algunes joguines revoltades i un maletí, l'Eduard encuriolit el va obrir i va veure que no hi havia res. Llavors va anar cap a dalt i va veure un home preguntant per un maletí i tot seguit la senyora li va dir a l'Eduard que anés al calaix 663 i li portés un maletí de pell negra. Llavors l'Eduard el va portar li va preguntar el perquè volia un maletí vuit i l'home li va preguntar si l'havia obert . L'Eduard va contestar que sí i llavors l'home els hi va dir que tanquessin totes les finestres i portes i després ja els hi explicaria el problema. Un cop tot tancat l'home els hi va explicar que allà dintre havien dos ombres de dos nens, que ell era científic i que les ombres eren la part més fosca de les persones, que s'emportaven l'estupidesa del seu propietari així com la seva intel·ligència i els deixaven babaus. Llavors l'Eduard ha vist que la seva ombra era agafada per les

dos ombres i s'enduïen la seva. En aquell moment la senyora i el senyor l'han portat a la planta baixa i l'han segut en una cadira i han rumiat com li podia tornar l'ombra. El senyor digué que l'únic mètode vàlid per a que tornés l'ombra era despertar la imaginació de l'Eduard. La senyora sense dubtar va anant obrint calaixos per veure si així tornava, però no va passar res. La senyora desesperada li va dir al senyor que l'acompanyés, que li semblava que coneixia algú que ho podia arreglar. Així que la senyora i el senyor se'n van anar, deixant l'Eduard assentat en una cadira i amb el canelobre encès.

Calaix 666

L'Eduard segut a la cadira ha anat balancejant les cames fins tocar el peu d'aquell moble, i en fer això l'Eduard ha sentit un ressò, com si fos buida aquella cadira. Llavors l'Eduard s'ha aixecat de la cadira i l'ha anat resseguint amb els dits per si trobava una escletxa, però enlloc d'això ha vist que la part superior d'aquesta s'aixecava mostrant un nou calaix a on hi havia peces d'or, de plata, llençols... Mentre mirava aquell tresor l'Eduard ha pensat que aquell calaix feia el número 666 i que aquell número era el del diable.

Després seguit per una bafarada de vent, ha sortit el monstre de Guerau de Matala. Aquest va agafar l'Eduard pel braç, clavant-li les ungles i dient-li que li trauria la vida; llavors l'Eduard agafant una espasa que s'ha trobat dins del calaix 666, l'ha amenaçat, però el monstre l'ha tirat al terra i l'Eduard ha corregut cap a dalt. Allà s'ha trobat a la senyora, el científic i el seu avi. L'Eduard ha dit que comencessin a córrer i ho han fet quan han vist que el seguia el monstre. Aquest ha agafat l'avi i en prou feines l'Eduard ha aconseguit que el deixés anar. Tots van sortir fora al carrer. Allà la reixa de sortida el gos Cerver i el drac estaven col·locats d'una altra forma, aquella vegada era el drac qui estava apunt de ser vençut. Llavors l'Eduard sense saber com li va caure una espina del drac a la seva ma. Aquesta es va convertir en espasa i l'Eduard li va clavar a aquell monstre que tot seguit es va polvoritzar. L'avi de l'Eduard li va agafar l'espasa i la va col·locar en una escletxa que hi havia a la porta.

Calaix 105

Llavors l'Eduard ha anat cap a baix i ha agafat unes quantes lletres del calaix 105 i s'ha anat cap a dalt. Allà l'avi li ha dit que ja marxaven. L'Eduard li ha dit que havia de fer una cosa abans d'anar-se'n. Llavors ha agafat les lletres i ha escrit al terra: Guerau de Matala. En aquell moment ha començat a sortir una definició que explicava que Guerau de Matala va ser un seguidor de Gaudí i que es va separar d'ell i es va vendre la vida al diable...

De sobte per la finestra va entrar un matí de primavera i la senyora el va agafar i li va donar a l'Eduard. La senyora li va dir que se'l quedés i que no l'usés malament. També li va dir que ella era l'Adela de la història que li havia explicat. En aquell moment l'Eduard va agafar el matí de primavera i li va donar a la senyora; l'Eduard es va acomiadar de tothom i se'n va anar amb el seu avi. El científic es va adonar que ja li havia tornat l'ombra i les altres dos estaven al seu costat.

Calaix 000

L'endemà l'Eduard va anar acompanyat amb al seu germà a la oficina d'objectes perduts i es va trobar que allà hi havia la policia. Un guarda li va preguntar el seu nom i en dir-li li va dir que la senyora els hi va donar un sobre, dins d'aquest hi deia que busqués el principi i el final. L'Eduard va pensar sobre aquella endevinalla i es va adonar que la solució era el calaix de l'escriptori de la senyora. Allà hi havia una carta i un altre paquet prim, com el d'un llibre. La carta explicava que la senyora havia decidit viatjar d'un lloc a un altre per ajudar a les persones amb el matí de primavera. També hi havia aquelles lletres que escrivien les definicions dins un petit sac de pell. El que semblava un llibre era la seva vella llibreta d'espiral on començaven totes les històries. L'Eduard en el interior de la llibreta va poder llegir 666 històries i també el contingut dels calaixos.

Epíleg

Al cap d'uns dies al periòdic sortia que en el soterrani de l'oficina d'objectes perduts s'havien trobat unes grans restes arquitectòniques creades per un seguidor d'en Gaudí: Guerau de Matala.